

Arrest

nr. 120 823 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 oktober 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Russische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk 17 oktober 1974 en 26 september 1981.

Op 19 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris lastens elk van de verzoekende partijen de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven telkens luiden als volgt:

“Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op, daar de bestreden beslissingen gegrond zijn op artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), hetgeen met zich meebrengt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij de toepassing ervan. De vernietiging van de bestreden beslissingen zou de verzoekende partijen derhalve geen enkel nut opleveren nu de gemachtigde niets anders kan doen dan nieuwe bevelen af te leveren.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vorderingen volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werden de bevelen om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partijen langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn en er niet in slagen bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben, hetgeen door de verzoekende partijen niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM.

Hieronder wordt vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partijen evenwel geen afbreuk doet aan hetgeen voorafgaat.

Uit hun middelen blijkt dat de verzoekende partijen de schending van de artikelen 3, 5 en 13 EVRM aanvoeren.

Artikel 3 EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze

omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Samengevat voeren de verzoekende partijen met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 EVRM slechts aan dat er in Ingoesjetië problemen zijn in verband met mensenrechtenschendingen en beperken zij zich tot het geven van een louter algemene uiteenzetting omtrent de situatie aldaar, die ernstig en precair zou zijn, waarna zij stellen dat de verwerende partij in die omstandigheden niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten mag uitreiken zonder rekening te houden met de gevolgen van een dergelijke beslissing en zonder onderzoek. Hun betoog betreffende de situatie in hun voorgehouden herkomstland wordt niet ondersteund door stukken of verwijzingen naar rapporten. Zij verwijzen eveneens naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, maar stellen hieromtrent slechts dat verschillende elementen uit deze conventie geïnterpreteerd werden in de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen met betrekking tot Ingoesjetië, zonder enige verwijzing. Verder stellen zij dat de bestreden beslissingen een schending van artikel 3 EVRM en de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet met zich meebrengen omdat “*geen rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van de zoon*” en met een ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In casu brengen de verzoekende partijen geen enkel concreet element aan dat doet blijken van een persoonlijke gegronde vrees voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De verzoekende partijen beperken er zich toe te stellen dat onvoldoende onderzoek werd verricht naar de actuele situatie in hun herkomstland of naar de medische toestand van hun zoon – “*medische toestand*” waarvan zij overigens voor het eerst melding maken in huidig verzoekschrift en waarover geen elementen terug te vinden zijn in het administratief dossier – doch brengen zelf geen concrete gegevens aan die wijzen op een mogelijk risico in Rusland hetzij de Kaukasus op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. De Raad kan aldus op basis van een dergelijk algemeen betoog van de verzoekende partijen ook niet vaststellen dat de verwerende partij tekort is gekomen in haar plicht om eventuele aanwijzingen van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM op rigoureuze wijze te onderzoeken. Niets belet de verzoekende partij overigens, zo ernstige nieuwe elementen bestaan die wijzen op een gevaarlijke en precaire situatie in het herkomstland, om een asielaanvraag in te dienen in welk geval, mits in achtneming van de wettelijke bepalingen ter zake, in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus een onderzoek naar de veiligheid zich opdringt.

In de mate dat de verzoekende partijen menen dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden omdat er aanvragen om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter en artikel 9bis van de vreemdelingenwet aanhangig zouden zijn, wijst de Raad er enerzijds op dat hij bij arrest nr. 120 821 van 18 maart 2014 het beroep tegen de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van 8 maart 2012 heeft verworpen en bij arrest nr. 120 822 van 18 maart 2014 het beroep tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag van 12 december 2012 heeft verworpen, en anderzijds dat uit de gegevens waarover de Raad beschikt niet blijkt dat er een hangende aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bestaat. Bovendien heeft het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert deze bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden gewezen op de arresten met nummers 21 331 en 21 332 van de Raad van 9 januari 2009 waarbij de verzoekende partijen, naast de vluchtelingenstatus, ook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet werd aldus reeds vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst het risico lopen te

worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Zij brengen ook geen nieuw elementen in deze zin aan.

Waar de verzoekende partijen de schending van artikel 5 EVRM in de hoofding van hun tweede middel aanvoeren, merkt de Raad op dat zij er zich toe beperken te verwijzen naar deze verdragsbepaling doch dat een concrete uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop de bestreden beslissingen artikel 5 EVRM zouden miskennen. Er wordt niet toegelicht op welke wijze de bestreden beslissingen het recht op vrijheid en veiligheid van de verzoekende partijen in het gedrang brengen. De aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM is dan ook niet ontvankelijk. Ten overvloede wijst de Raad er op dat artikel 5 EVRM betrekking heeft op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding, terwijl de verzoekende partijen niet het voorwerp uitmaken van enige vrijheidsberovende maatregel en zij evenmin aannemelijk maken dat bij een terugkeer naar het land van herkomst jegens hen een vrijheidsberovende maatregel zal worden genomen.

Tenslotte kan artikel 13 EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partijen roepen de schending in van de artikelen 3 en 5 EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van deze bepalingen aantonen.

Bijgevolg tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij een belang hebben bij het ingediende beroep om reden dat niet wordt aangetoond dat de vernietiging van de bestreden beslissingen hen een voordeel kan opleveren.

Het beroep is niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN